

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/103/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201957
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8818201957.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v spore žalobkyne: A. S., E.. XX.XX.XXXX, J. I. Z. XXX, XXX XX K. E. J., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zast. AK ČERNEJOVÁ & HRBEK, so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o vydanie bezdôvodného obohatenia a ochranu práv spotrebiteľa, takto

rozhodol:

I. Súd konanie, pokiaľ sa týka žaloby žalobkyne v časti prevyšujúcej sumu 701,36,- eur s prísl, z a s t a v u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 313,73,- eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd žalobu žalobkyne čo do zvyšku z a m i e t a .

IV. Žalobkyni sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 82 %, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému vydania zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX bezdôvodné obohatenie vo výške 4.400,66 eur a priznania nároku na náhradu trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnila tak, že ako spotrebiteľ, má právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu zo zmluvy uzatvorenej so žalovaným. Jej nároky sú odôvodnené aj s cieľom európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, ktorých zmyslom a cieľom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách spotrebiteľov nezaväzovali (najmä Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Je nesporné, že medzi pôvodným veriteľom (sprostredkovateľom) Consumer Finance Holding a.s., (avšak dňa 01.01.2018 došlo k zrušeniu spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. (ďalej len „CFH“) bez likvidácie formou jej rozdelenia a následného zlúčenia so spoločnosťou Všeobecná úverová banka a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava 1, oddiel Sa, vložka č.. 341/B (ďalej len „VÚB“) a spoločnosťou VÚB Leasing a.s. so sídlom Mlynské Nivy 1, P.O.Box 5, 820 05 Bratislava 5, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava 1, oddiel Sa, vložka č.. 313/B, IČO. 31 318 045, ako nástupníckymi spoločnosťami podľa ustanovení §69 ods.9 a §218ma nasi. Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, v znení neskorších predpisov. K zrušeniu spoločnosti CFH a zároveň jej Rozdeleniu zlúčením s VÚB a VÚB leasing ci.s. došlo

s účinnosťou k 01.01. 2018) a žalobcom bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, na základe ktorej veriteľ poskytol spotrebiteľský úver (kreditnú kartu) č: XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Zmluva bola vopred pripravená v neprospech spotrebiteľa (žalobcu). Žalovaný použil pri uzatváraní zmluvy predtlačенú formulárovú štandardizovanú zmluvu, ktorej obsah bol vopred pripravený bez možnosti ovplyvniť jednotlivé zmluvné ustanovenia v dôsledku čoho bola ako žalobca - spotrebiteľ, nútená podpísať celý obsah zmluvy jedným podpisom. Žalobkyňa je jednoznačne spotrebiteľom podľa Občianskeho zákonníka a dopadá na ňu v celom rozsahu spotrebiteľská ochrana podľa Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách a úveroch pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“) a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Jej nároky sú odôvodnené aj s cieľom Európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa (pozri ďalej), ktorých zmyslom a cieľom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách spotrebiteľov nezaväzovali (najmä Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Je nepredstaviteľné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Zdôraznila, že je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice a zabezpečili ratio legis smernice, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali, to osobitne platí, ak zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a ich existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. V tomto prípade je povolaným orgánom štátu súd, ktorý prihliadne na eurokonformný výklad európskeho spotrebiteľského práva. Navyiac, výklad v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv musí byť vždy v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 OZ). Je presvedčená, že je to predovšetkým Veriteľ, ktorý má postupovať s odbornou starostlivosťou, v súlade s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a mal by teda na trhu ustáliť hranicu, pokiaľ ide o čestné podmienky a ich používanie v spotrebiteľských zmluvách. V slušnej spoločnosti podmienky dojednané s veriteľom obstať za žiadnych okolností nemôžu. Veriteľ postupuje voči nej ako spotrebiteľovi bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Jej spotrebiteľské práva boli porušené najmä tým, že Veriteľ použil v zmluve početné neprijateľné zmluvné podmienky. Je presvedčená, že ide najmenej o tieto neprijateľné zmluvné podmienky: Neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov: Podľa § 4 ods. 2 písm. j), k) Zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ide o základný údaj, uvedenie ktorého je predpísané v spotrebiteľských zmluvách a neuvedenie tohto údaje je sankcionované tým, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Postup žalovaného pri uzatváraní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere hodnotí žalobkyňa ako nekalú obchodnú praktiku v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, keď obchodní mandatári žalovaného neposkytli žalobcovi náležité informácie, nepristupovali k nemu s odbornou starostlivosťou, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, neposkytli ani úplné, presné a jasné údaje o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy, nepodali žalobcovi podstatné informácie a tým zapríčinili, že žalobca ako spotrebiteľ urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Takéto konanie žalovaného považuje za nekalú obchodnú praktiku a ako klamlivé konanie v zmysle § 7,8 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a každá nekalá praktika sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi. Žalobkyňa dala do pozornosti súdu k neprijateľným zmluvným podmienkam v zmluvách zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a) až k), r) a s). Pokiaľ v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, tak ako tomu bolo v tomto prípade, uvedený nedostatok spôsobuje následok uvedený v § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. a spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov. V jej zmluve RPMN absentuje úplne, čo má za následok, že spotrebiteľský úver (kreditná karta) je bezúročná a bez poplatkov. Zmluva je vadná pre množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok, v rozpore so zákonom a prieči sa dobrým mravom a tak je neplatná od počiatku. Aj z uvedených dôvodov žiadala ctihodný súd z úradnej moci o vykonanie kontroly predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. V podanej žalobe odkázala na zákonné ustanovenia paragrafov 37 a 39 Občianskeho zákonníka. Ďalej dala do pozornosti Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, Sp. zn. 13Co/7/2015. Súd skúmal, či predložená zmluva má písomnú formu a obligatórne náležitosti v zmysle § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z.. Súd po vykonaní dokazovania konštatuje,

že zmluva má písomnú formu, ale absentuje v nej obligatórna náležitosť a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/). Ďalej má súd za to, že uvedenie RPMN príkladmo, nemôže mať za následok splnenie zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z. V dôsledku týchto chýbajúcich náležitostí zmluvy, považoval súd úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z., preto skúmal, v akom rozsahu odporkyňa svoj dlh splnila. Okresný súd Poprad, Spisová značka:176/456/2012 (CETELEM SLOVENSKO a. s., so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35787 783. Z vykonaného dokazovania v súlade s citovanou právnou úpravou a názorom odvolacieho súdu súd dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť. Je zrejmé, že v predmetnom konaní žaloba uplatnil nárok nie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z XX.XX.XXXX, ale zo zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá podľa žalobcu bola súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z pripojenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z XX.XX.XXXX je zrejmé, že účastníci konania dňa XX.XX.XXXX uzavreli individuálne špecifikovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver 7.820,- Sk na nákup tovaru (foto - kino, optika). Touto zmluvou však žalobca vnútil žalovanému aj iný právny úkon, ktorý bol pri podpise zmluvy v sfére záujmu žalovaného. Žalovaný súčasne jedným a tým istým podpisom podpísal aj časť prelače listiny týkajúcej sa iného právneho úkonu. Žalovaný, ak chcel získať spotrebiteľský úver, nemal možnosť ovplyvniť obsah právneho úkonu, ktorého návrh predkladal žalobca, a ktorý obsahoval aj záväzok z revolvingového úveru. V danom prípade súd konštatuje nedostatok slobodnej, určitej a vážnej vôle žalovaného uzavrieť právny úkon - zmluvu o revolvingovom úvere. Za daných okolností predmetný právny úkon je absolútne neplatný podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Postup žalobcu v súvislosti s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavuje i nekalú prax, ktorá podľa Čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS a ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nemôže požívať právnu ochranu. Z obsahu záväzku týkajúceho sa revolvingového úveru vyplýva, že žalovaný iba žiada o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, predmetný záväzok nepredstavuje podľa obsahu dvojstranný právny úkon - zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru. Za daných okolností dojednanie o revolvingovom úvere nemá náležitosti v zmysle § 4 ods. 2,3 zákona 258/2001 Z.z. účinného k XX.XX.XXXX a teda súd má za to, že nedošlo k dodržaniu písomnej formy zmluvy podľa §4 ods. 1 zákona 258/2001 Z.z. účinného k XX.XX.XXXX, preto je aj z tohto dôvodu podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva o revolvingovom úvere neplatná. Do pozornosti dávam rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 25.11.2011, zo dňa 15.03.2011 ktorý uložil spoločnosti Consumer Finance Holding pokuty vo výške 40.000,00,- € pre porušenie povinnosti:

podľa § 4 ods. 2 písm. a) - neukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,

podľa § 4 ods. 2 písm. b) - neupierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 3 ods. 3,

podľa § 4 ods. 6 - zrozumiteľne formulovať zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, ktorých obsah spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť,

podľa § 5 ods. 1 - neklamať spotrebiteľa uvádzaním nepresných údajov,

podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a) a b) - nepoužívať nekalú obchodnú prax, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa,

podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 4 - nepoužívať nekalú obchodnú prax vo forme klamlivého opomenutia.

Dôkaz. Rozhodnutie SOI zo dňa 25.11.2011, číslo: P/0331/07/11 (dostupné na stránke SOI)

Rozhodnutie SOI zo dňa 15.03.2012, číslo: P/0436/07/11(dostupné na stránke SOI). Žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia už s ohľadom na uvedené skutočnosti, že žalovaný vystavil žalobcu (spotrebiteľa) hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Samotná zmluva o úvere v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojím obsahom ako aj účelom jednak odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom. Preto žiada vo veci samej o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil, keďže zmluva o úvere - kreditná karta je pre porušenie zákona bezúročná a bez poplatkov. Úverová zmluva č: XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX využité peňažné prostriedky: 2.865,24 € - zaplatené splátky: 7.265,90 € - Bezdôvodné obohatenie: 4.400,66 €. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi a v tomto slova zmysle je nerozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie, alebo či sa spotrebiteľ obráti priamo na súd so zreteľom na zabezpečenie stavu právnej istoty v tom slova zmysle, aby nebol obťažovaný hrozbou aplikácie takejto doložky, ktorej neplatnosť nikto neurčil. Nález ÚS SR, sp. zn.: 111. ÚS 107/07 v ktorom sa o. i. uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne

princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. 1. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované čl. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.

3. Žalobkyňa k žalobe doložila Evidenciu splátok a čerpania z kreditnej karty, Zmluvu o vydaní a používaní „Pôžičkovej karty Quatro Premium, List - Mimosúdna dohoda zaslaná VÚB zo dňa 30.05.2018, výpis z pôžičkovej karty Quatro Premium.

4. Podľa Zmluvy o vydaní a používaní „Pôžičkovej karty Quatro Premium“ zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že žalobkyňa žiadala o úverový rámec vo výške 30.000,- Sk s výškou mesačnej splátky 1.000,- Sk. Žiadala Komplexný súbor poistenia.

5. Z priloženého protokolu o poskytnutých údajoch zo dňa 01.07.2004 súd zistil, že výška poskytnutého úveru bola 15.700,- Sk s mesačnou výškou splátky 500,- Sk. Výška dlžného zostatku predstavovala sumu -14.540,91 Sk.

6. Listom zo dňa 25.07.2004, označeným ako Žiadosť o zvýšenie úveru, sa žalobkyňa obrátila na žalovaného so žiadosťou o zvýšenie úverového rámca na sumu 24.000,- Sk s mesačnými splátkami 800,- Sk. Túto žiadosť spoločnosť Slovenského kreditné karty, a.s., akceptovala a listom zo dňa 09.08.2004 potvrdila novú aktuálne schválenú výšku úverového rámca 24.000,- Sk s príslušnou výškou minimálnej mesačnej splátky 800,- Sk.

7. Žalobkyňa adresovala žalovanému list zo dňa 30.05.2018 „Mimosúdna dohoda“, v ktorom uviedla, že žiada o vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.400,66 eur, ktoré od nej žalovaný vylákal nekalými praktikami, a to do 7 pracovných dní odo dňa doručenia mimosúdnej dohody. V prípade, že nebude žalovaný rešpektovať jej stanovisko, obráti sa na súd so žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia ako spotrebiteľ oslobodený od súdnych poplatkov.

8. Právny zástupca žalobcu vo svojom písomnom vyhotovení zo dňa 10.01.2019 uviedol, že napriek snahe žalovaného o hospodárne a relatívne rýchle ukončenie sporu mimosúdnou cestou, táto snaha žalovaného ostala márnou. Žalovaný v rámci zachovania zásady hospodárnosti predostrel žalobcovi návrh urovnania sporu, a to v podobe úhrady sumy istiny 1.849,65 EUR, ktorá predstavuje nepremlčanú časť jeho žalobou uplatneného nároku v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Žalobca však na uvedený návrh na mimosúdne urovanie nijak nereagoval. Berúc do úvahy vyššie uvedené, za účelom dodržania zásady hospodárnosti konania a účelnosti trov vynakladaných stranami sporu (i keď žalovaný so žalobou ani jej dôvodmi nesúhlasí), žalovaný za účelom ukončenia sporu dňa 21.12.2018 poukázal plnenie, konkrétne sumu časti žalovanej istiny vo výške 1.849,55 EUR + následne dňa 11.01.2019 dodatočnú úhradu sumy 0,10 EUR (nakoľko v prvotnej platbe došlo nedopatrením k úhrade nižšej sumy, práve o 0,10 EUR; doklad o úhrade predložíme tunajšiemu súdu dodatočne), t.j. spolu úhradu sumy 1.849,65 EUR, ktorá predstavuje sumu údajného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného za obdobie 2 rokov pred doručením žaloby žalobcu na súd. Žalovaný zároveň týmto vznáša námietku premlčania voči (údajnému) nároku prevyšujúcemu sumu vo výške 1.849,65 EUR, nakoľko je zvyšok (údajného) nároku žalobcu premlčaný v 2 ročnej premlčacej dobe. V súvislosti s uvedeným si žalovaný dovoľuje doplniť, že aj keď subjektívna premlčacia lehota plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení a jeho výške, túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobca získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. Jeho prípadné právne znalosti nie sú vôbec relevantné. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 67/2011, v zmysle ktorého to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho (údajný) nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné; na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 785/2011 zo dňa 24.04.2012, v zmysle ktorého: „Podľa právnej teórie (srovnej napr. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 101 - 110. Komentář. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009, 609 s.) i praxe (napr. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2010, sp. zn. 30

Cdo 446/2009) je pro počátek běhu dvouleté subjektivní promlčecí doby podle § 107 odst. 1 obč. zák. rozhodný okamžik, kdy se oprávněný v konkrétním případě skutečně dozví o tom, že došlo na jeho úkor k získání bezdůvodného obohacení a kdo jej získal. V případě bezdůvodného obohacení získaného plněním z neplatné smlouvy je takovou rozhodující vědomostí znalost oprávněného těch skutkových okolností, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná. Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl subjektivně schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zjistit, že smlouva, podle níž plnil, je neplatná (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 28 Cdo 3977/2007). V souzené věci byla okolnost, že nájemní smlouva byla uzavřena bez souhlasu obecního úřadu a že podnájemní smlouvou jsou předmětné prostory pronajímány k účelu, ke kterému nejsou stavebně určeny, žalobkyni známa již při uzavření těchto smluv (viz skutková zjištění, jež nelze v dovolacím řízení úspěšně zpochybnit). Odvolací soud se tak při posouzení začátku běhu subjektivní promlčecí doby od ustálené judikatury neodchýlil.“; na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 685/2011 zo dňa 28.03.2012, potvrdzujúci irelevantnosť prípadnej absencie právnych znalostí: „Pokud tak z důvodu právní neznalosti neučinila a svého práva se začala domáhat až po té, co byla na právní stránku věci upozorněna kontrolním závěrem NKÚ, nemůže to mít vliv na její presumovanou vědomost (v souladu se zásadou neznalost zákona neomlouvá) a tedy ani na počátek běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 107 odst. 1 obč. zák.“; na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.01.2018, sp. zn. 3Cdo/169/2017: „Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Pre účely preskúmaného prípadu treba osobitne poukázať na tú časť odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodit' zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“. Nakoľko sa žalobca počas konania vo svojich podaniach vyjadroval k údajnej potrebe použitia 10-ročnej premlčacej doby, k daným záverom žalobcu si dovoľuje žalovaný na tomto mieste uviesť, že ich považuje za absurdné a z procesného hľadiska nepreukázané, dôkazne nepodložené. Žalobcom tvrdený úmysel (ako najzávažnejšiu formu zavinenia) je totiž potrebné v každom jednom uvažovanom prípade dôsledne preukázať bezo zvyšku a akýchkoľvek rozumných pochybností; žalobca však tieto svoje tvrdenia nijak dôkazne nepodložil. S ohľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby tunajší súd zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, pokiaľ do času takého rozhodnutia súdu nezoberie žalobca svoju žalobu v celom rozsahu späť (touto cestou žalovaný pre takú eventualitu a v prípade potreby vyjadruje s takým späťvzatím žaloby svoj súhlas), nakoľko plnením sumy nepremičanej v 2-ročnej premlčacej dobe zo strany žalovaného došlo k vyčerpaniu predmetu tohto sporu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a v ostatnej časti je potrebné žalobu zamietnuť z dôvodov uvedených v tomto podaní.

9. Žalovaný priložil k svojmu vyjadreniu zo dňa 10.01.2019 aj výpis z účtu VÚB, a.s., podľa ktorého bol dňa 21.12.2018 na účet žalovanej zaslaná zo strany žalobcu suma 1.849,55 eur.

10. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 14.01.2019 uviedla, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu. Ďalej uviedla, že určitá suma zo strany žalovaného jej bola vrátená, o ktorej jej žalovaný tvrdil, že ide o nepremičanú sumu.

11. Keďže predseda senátu na pojednávaní dňa 14.01.2019 poučil žalobkyňu, že bude potrebné, aby z jej strany sformulovala žalobný návrh - petit rozsudku, ktorý žiada, aby súd v tejto veci vydal, žalobkyňa listom zo dňa 10.02.2019 zaslala svoje vyjadrenie k pojednávaniu zo dňa 14.01.2019. V tomto uviedla, že žiada o vyplatenie požadovanej sumy vo výške 4.400,66 eur zníženej o už vyplatené sumy, a to vo výške 1.849,65 eur dňa 31.07.2018, vo výške 1.489,65 eur dňa 21.12.2018 a dňa 14.01.2019 vo výške 0,10 eur. (4.400,66 eur - 1.849,65 eur - 1.489,65 eur - 0,10 eur = 701,36 eur). Na základe dokladovaných skutočností a práva spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými

podmienkami v spotrebiteľských zmluvách požiadala súd, aby vyniesol rozsudok v znení, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, bezdôvodné obohatenie vo výške 701,36 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku poštovou poukázkou k rukám žalobcu. Tieto skutočnosti uviedla žalobkyňa aj na ďalšom pojednávaní dňa 22.07.2019.

12. Na vyššie uvedený list reagoval žalovaný, ktorý vo svojom podaní uviedol, že z podania žalobkyne je zrejmé, že žalobkyňa sama podala zjavne nedôvodnú žalobu, keďže v rámci rokovaní so žalovaným pred podaním žaloby žalobkyne vyplynulo, že nepremiľčaná časť údajného bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobkyňa od žalovaného žiadala, bola žalovaným v celom rozsahu uhradená ešte pred podaním žaloby, čím je zrejmé, že žalobou uplatnený nárok žalobkyne je nedôvodný (časť bola uhradená pred samotným podaním žaloby žalobkyne a časť je konzumovaná námietkou premlčania vznesenou žalovaným v tomto konaní). Nakoľko došlo k úhrade tejto časti opakovane (a to nedopatrením na strane žalovaného) počas tohto súdneho konania žalovaný túto platbu považuje za osobitný vzťah bezdôvodného obohatenia (ako plnenie bez právneho dôvodu), ktorý bude riešiť avšak mimo tohto súdneho konania. Zhrňujúco tak má žalovaný za to, že žaloba žalobkyne bola (a stále je) zjavne nedôvodná už pri jej podaní, nakoľko žalovaný uhradil žalobkyni z dôvodu hospodárnosti a zachovania proklientskeho prístupu nepremiľčanú časť jej údajného nároku (o čom sama žalobkyňa predložila súdu doklad). Druhá časť jej (zjavne nedôvodnou) žalobou uplatneného údajného nároku je konzumovaná žalovaným vznesenou námietkou premlčania, pričom žalovaný na tomto mieste plne odkazuje na svoju predošlú argumentáciu k premlčaniu obsiahnutú v jeho predošlých podaniach. V nadväznosti na vyššie uvedené preto žalovaný týmto zároveň vyjadruje svoj súhlas s tým, aby tunajší súd na pojednávaní dňa 22.07.2019 (avšak iba a len na tomto pojednávaní) konal v jeho neprítomnosti ako i neprítomnosti jeho právneho zástupcu, a po prejednaní veci zamietol žalobu žalobkyne voči žalovanému v celom rozsahu a priznal žalovanému náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

13. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

14. Zmluvou o pôžičke prenecháva jedna strana (veriteľ) druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu a táto druhá strana sa zaväzuje vrátiť po čase veci rovnakého druhu. Najčastejšie sú predmetom pôžičky peniaze. Samotná pôžička vzniká reálnym úkonom - odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.

15. Podľa § 261 ods. 3, písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

16. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

18. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

19. Podľa § 8 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

20. Podľa § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

21. Podľa § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) platného a účinného v rozhodnom období, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

22. Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

23. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

24. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

25. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

26. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

28. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

29. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

30. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

31. Týmto predpisom je v danom prípade nariadenie vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

32. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia č.87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že medzi stranami sporu konania bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

34. Zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

35. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

36. Aj napriek tomu, že v danej právnej veci bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ako už súd uviedol vyššie, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože ju uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy bol daný žalovaným bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia.

37. Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod). Aplikačná prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať (od 1.1.1992), avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na vadnosť právneho úkonu vrátane odstúpenia v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia. (porov. tiež Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5MCdo 20/09).

38. Do XX.XX.XXXX v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola teda daná dôvodnosť aplikácie a použitia ustanovení Občianskeho zákonníka pred ustanoveniami Obchodného zákonníka výhodnosťou ustanovení Občianskeho zákonníka v prospech spotrebiteľa a teda ani do uvedeného dňa nebola v prípade spotrebiteľských úverových zmlúv vylúčená aplikácia Občianskeho zákonníka.

39. Obdobný právny názor bol vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 15Co/61/2015 zo dňa 27.05.2015, sp. zn. 23Co/49/2015 zo dňa 21.03.2016, sp. zn. 21Co/193/2014 zo dňa 27.08.2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/141/2015 zo dňa 28.08.2015, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/313/2014 zo dňa 23.09.2015.

40. Súd poukazuje, že aplikácia § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka nie je vylúčená ani na právne vzťahy, ktoré boli založené pred účinnosť vyššie uvedenej novely Občianskeho zákonníka. „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014).

41. Súd na základe vykonaného dokazovania tak mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o pôžičkovej karte, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobkyňa bol reálne poskytnutý úverový rámec vo výške 1.500,- eur, pričom podľa predloženej platobnej histórie použila z platobnej karty finančné prostriedky vo výške 1.505,04 eur a uhradila celkovo 5.518,07 eur v prospech žalovaného.

42. Podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 4: Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí(6) <<http://www.epi.sk/zz/2001-258>> musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p) práva spotrebiteľa podľa § 7,

q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

43. Po preskúmaní Zmluvy o vydaní „pôžičkovej karty Quatro PREMIUM“ a z Protokolu o poskytnutých údajoch súd zistil, že žalobkyni bolo poskytnutý úver / pôžička vo výške 15.700,- Sk s výškou splátky 500,- Sk. Následne bol ten úver navýšený na základe žiadosti zo strany žalobkyne na sumu 24.000,- Sk s výškou mesačnej splátky 800,- Sk.

44. Z výpisov z Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM ku dňu 19.01.2018 súd zistil, že úverový rámec bol dohodnutý vo výške 1.500,- eur a zúčtovacie obdobia týchto výpisov boli od XX.XX.XXXX B. XX.XX.XXXX W. F. XX.XX.XXXX B. XX.XX.XXXX. Štandardná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 1,98 % mesačne, 23,76% ročne, sankčná úroková sadzba vo výške 5,00% ročne, štandardná splátka vo výške 50,00 eur mesačne. Povinná splátka na úhradu bola dohodnutá vo výške 20,90 eur.

45. Súd túto zmluvu musel podrobiť kontrole náležitosti zmluvy v zmysle zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, a má za to, že v zmluve absentujú viaceré náležitosti v zmysle zákon, následkom ktorých je nutné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Konkrétne má ísť o nasledovné náležitosti: konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru; výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok...

46. V uzatvorenej zmluve o pôžičke nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý sa vyžaduje podľa § 4 ods. 2 písm. g zákona o spotrebiteľských úveroch, keď lehota splatnosti je uvedená ako „konečná splatnosť spotrebiteľského úveru“. Vo Výpisoch z Pôžičkovej karty je uvedené len zúčtovacie obdobie, čo nemá nič spoločné s konečnou splatnosťou úveru. Takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch, keď významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda presná časová, dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určaniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami s iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Naopak je potrebné trvať na tom, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí

Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.12.2012, sp. zn. 16Co/315/2012, sp.zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/101/2013 zo dňa 22.05.2013). Bez uvedenia konkrétneho dňa v mesiaci, ku ktorému má byť úver splatený súd nepovažuje za dojednanie v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a preto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je možné podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

47. Taktiež je žalovaný povinný uvádzať v zmluvách aj správnu výšku RPMN. V tomto prípade RPMN, ako aj priemerná RPMN absentovala, čo tiež súd považuje za porušenie zákona o spotrebiteľských úveroch zo strany žalovaného. Aj na základe týchto skutočností by súd mohol považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

48. Súd kontrole podrobil aj dohodnutú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 23,76%. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a iné úvery) uzatvorených na dobu nad 5 rokov (podľa výpisov dochádzalo k výberom z karty a k úhradám v časovom období od 28.05.2004 - 19.01.2018) v júni 2004 (23.06.2004 bola uzatvorená predmetná Zmluva o vydaní a používaní „Pôžičkovej karty Quatro PREMIUM“), v sadzbe 9,46 % ročne. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

49. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

50. Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

51. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 tohto právneho prepisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

52. V danom prípade teda ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. „Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážností za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyseľnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre

tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ).“ Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/2013.

53. Z vyššie citovaného rozhodnutia tiež vyplýva, že „Odvolačný súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).“

54. „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014. (porovnaj aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/220/2014 zo dňa 27.11.2014).

55. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach tak súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené závery aj preto súd považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§41 Občianskeho zákonníka).

57. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“

58. Žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov ktoré z jeho strany boli žalobkyni reálne poskytnuté. Podľa výpisov súd zistil, že žalobkyňa do 31.12.2008 vyčerpala z pôžičkovej karty Quatro PREMIUM 45.340,91 Sk (1.505,04 eur) a uhradila žalovanému podľa výpisov celkovo 5.518,07 eur. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 4.013,03 eur. Žalovaný však žalovanej uhradil sumu 3.699,30 eur. Preto na strane žalovaného vzniklo už len bezdôvodné obohatenie vo výške 313,73 eur.

59. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania voči údajnému nároku prevyšujúcemu sumu vo výške 1.849,65 eur, nakoľko je zvyšok údajného nároku žalobcu premlčaný v 2- ročnej premlčacej dobe. V súvislosti s uvedeným si žalovaný dovolil doplniť, že aj keď subjektívna premlčacia lehota plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení a jeho výške, túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobca získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. K použitiu 10 - ročnej premlčacej dobe, žalovaný uviedol, že to považuje za absurdné a z procesného hľadiska nepreukázané, dôkazne nepredložené.

60. Podľa ustanovenia § 107 odsek 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k

bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

61. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

62. Vo vzťahu k tejto námietke žalovaného súd uvádza, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plyní jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, a objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. desaťročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade však podľa názoru súdu objektívna premlčacia doba je desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné.

63. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobo poskytovať úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto ak žalovaný obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že ním predložená úverová zmluva nemá zákonom stanovené náležitosti, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

64. Zároveň z výpovede žalobkyne vyplýva, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie, a to úmyselné bezdôvodné obohatenie, a z toho vyplýva, že v danom prípade by mala plynúť desaťročná premlčacia doba. O skutočnosti, že v danom prípade ide o bezdôvodné obohatenie svedčí to, že žalovaný čelí obdobným sporom ako v tomto konaní. O tom, že sa žalovaný úmyselne obohatil aj napriek ustálenej súdnej praxe, zákonom SR.

65. Súd preto považoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného za nedôvodnú.

66. Len pre úplnosť súd poukazuje na obdobné rozhodnutia odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/98/2017, 1Co/293/2014, 2Co/9/2012, 3Co/89/2011, 5Co/134/2012, 7Co/84/2011, 12Co/16,17,18/2016, 17Co/50/2015, 18Co/282/2015, 20Co/295/2016, 21Co/72/2014, rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/648/2013.

67. Podľa §145 ods. 2 CSP zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

68. Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. (§ 146 ods. 1 CSP).

69. Nakoľko žalovaný vykonal úhrady vo výške 3.699,40 eur, žalobkyňa požadovala už len bezdôvodné obohatenie 701,36 eur zo sumy 4.400,66 eur. Keďže zo strany žalovaného došlo v časti bezdôvodného obohatenia k úhrade, súd konanie v časti prevyšujúcej sumu 701,36 eur zastavil.

70. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodný, avšak vo výške 313,73 eur v zmysle uvedených skutočností a výpočtov v bode 58 tohto rozsudku a čo do zvyšku zamietol.

71. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

72. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

73. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

74. Žalobkyňa mala v konaní úspech v časti o zaplatenie istiny 4.013,03 eur (úhrady žalovaného + priznaná suma súdom) z pôvodne požadovanej istiny 4.400,66 eur. Úspech žalobkyne predstavuje 91% žalobného nároku, v časti zamietnutého nároku žalobkyne bol v konaní úspešný žalovaný. Žalobkyňa tak mala v konaní úspech vo výške 91% a žalovaný vo výške 9%. Po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobkyne, vznikol žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 82%.

75. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.